

Борис ЗАБУТА обирає асорті, але не цукерки, а музику

Класика чи рок – для нього абсолютно все одно, якщо це звучить професійно

Є люди – наче небожителі. Для учнів-першачків це – вчителі, для студентів – ректори й декани, а для дорослих – представники влади, керівники різних рівнів. Здається, що все у них не так, як у простих смертних. А чи й справді вони з іншого тіста та з іншим кольором крові? Газета «7 днів» вирішила про це дізнатись, а тому бере у таких людей інтерв'ю у стилі «неформат», які ми публікуємо під рубрикою «На два слова». Сьогодні гостем цієї рубрики є Борис ЗАБУТА – композитор, аранжувальник, засновник і художній керівник ансамблю народної музики «Наспів» міського будинку культури (1973–2006 рр.), засновник і художній керівник вокально-інструментального тріо «Срібна терція» МБК, доцент кафедри хореографії РДГУ, заслужений працівник культури України, кавалер ордена «За заслуги» III ступеня.

– Борисе Іллічу, а правда, що ви навчилися грати на баяні швидше, ніж говорити?

– На баяні навчився грати в музичній школі, а до того з чотирьох років грав на гармошці.

– Коли ви вперше вийшли на сцену?

– У п'ять років.

– Ви вірите, що є та вища сила, яка визначає шлях кожного? і чи можемо ми втрутитись у її плани щодо нас?

– Якщо це пов'язано з музикою, то це тільки вища сила.

– Наша доля – в наших руках. Це істина чи тільки гарні слова?

– Гарні слова.

– Бандура, скрипка і баян – поєднання незвичне, але «Срібна терція», на мій погляд, здобула славу саме завдяки цьому поєднанню. Хто його придумав?

– Спочатку ми створили дует: бандура і баян. А з 1995 року я приєднав

до дуету скрипку. Разом вийшла «Срібна терція».

– Дві чарівні молоді жінки поруч з вами – це не привід для ревнощів з боку дружини?

– Думаю, що з цим запитанням треба до дружини...

– Хто грає головну партію у вашому тріо?

– Сподіваюся, що керівник...

– А у вашій сім'ї?

– У нас паритет.

– Ви маєте статистику, бодай приблизну, про кількість ваших концертів?

– Після першої тисячі перестав рахувати.

– Крім публічної сторони – концертів у складі тріо – є, напевне, багато інших граней у вашому житті і вашій долі? Що для вас головне – концерти, творчість композитора, педагогічні майстерні, щось інше?

– Головне ви перелічили. А з іншого – це, мабуть, киця Маргося та риболовля.

– Ви шкодуєте, що пропустили нагоду виїхати за кордон? Чи розмови про цю нагоду – тільки плітки?

– Це не проблема, було б бажання.

– А правда, що в мистецькому середовищі основний рушій творчого прогресу – заздрість?

– Було б нечесно з мого боку сказати, що її не існує.

– Є у вас свій Сальєрі?

– Думаю, він є у кожного.

– Який музичний стиль вам найбільше імпонує?

– Все, що звучить професійно.

– Як вам комфортніше слухати музику – з навушників чи з динаміків?

– Якщо дискотечну, то з динаміків.

– Що переважно звучить у ваших навушниках чи у вашому домі?

– Асорті.

– Для справжнього музиканта інструмент – це не рука й не нога і навіть не обидві руки і ноги, а значно більше. Ви задоволені тим інструментом, на якому граєте? Скільки коштує ваш баян і скільки нині треба заплатити за хороший інструмент, який би задовольнив вимоги митця вашого рівня?

– За родом діяльності мені доводиться грати на різних інструментах. Вартість залежить від призначення баяна: якщо для виконавської діяльності, то це одне, якщо для хобі – це інше. На обидва варіанти треба дуже довго працювати.

– Коли чекати наступний бенефіс Бориса Забути?

– Восени.

– Яка у вашому випадку вага баяна і яка – баяніста?

– Різниця зовсім невелика.

– У відомій пісні «Старий клен» є слова: «Отчого гармоні поет? Оттого, що хто-то любить гармоніста». Хто те любляче серце, яке змушує співати ваш баян?

– Моя дружина, Тамара Василівна.

– Якби відчуття щастя можна було визначити одним словом, то яке б це було для вас слово?

– Якщо дозволите два слова, то «бути потрібним».

Розпитувала
Людмила МОШНЯГА